

nær fastslaa, hvad det aarlige Udbytte heraf bliver, naar man udfinder den Tid, i hvilken Tilbagebetaling sker. Lad os f. Eks. regne med Tilbagebetaling i gennemsnitlig 30 Aar. Man kan da opstille følgende Reguladetryk: Naar man i 30 Aar faar 10 Kr. — Forskellen mellem 90 og 100 —, hvad faar man saa i et Aar? Man kommer da til $\frac{1}{3}$ pCt. Hvis man saa endelig sammenlægger denne $\frac{1}{3}$ pCt. med det aarlige Udbytte af 4,444 pCt., vil man finde det virkelige aarlige Gennemsnitsudbytte, som en Obligationskøber kan faa. Det forekommer mig, at det vilde være naturligt, om man valgte dette Udbytte som Maksimum og sagde, at naar en Sparekasse eller en Bank vilde nyde Stempebegunstigelse, maatte den ikke give højere Rente end det Udbytte, som en Obligationskøber kan faa ved at købe Kreditforeningsobligationer af en aaben Serie. Jeg tillod mig derfor i Udvalget at stille Ændringsforslag herom og havde den Glæde, at Udvalget sluttede sig til Tanken deri. Senere kom der imidlertid et Omslag i Stemningen, idet der fremkom et ændret Forslag, der vel byggede paa det af mig opstillede Princip, men med en Række Ændringer. For det første tog man ikke det virkelige Udbytte, det aarlige Udbytte i Forbindelse med det lejlighedsvis faldende Udbytte. Man vilde kun tage det Udbytte, der hidrørte fra Kursen som saadan, men ikke det, der hidrørte fra Tilbagebetaling af Obligationens fulde Paalydende. Endvidere tog man ikke alle Kreditforeningsobligationer, skønt det maatte synes naturligt at tage saadanne, som kan være Genstand for Anbringelse af umyndiges Midler. Nej, man ændrede Forslaget til kun at omfatte enkelte Papirer, hvis Rente er statsgaranteret. Der ligger heri en Tendens til at skrue Maksimalrenten nedad. Og endelig har man foreslaaet det, som det forekommer mig ganske mærkværdige, at man vil afrunde det Tal, som saaledes er udfundet, nedefter, hvad der er ganske upaakrævet, hvor der er Tale om en Maksimalrente. Den behøver ikke at lyde paa $4\frac{1}{4}$ eller $4\frac{1}{2}$ eller $4\frac{3}{4}$, den kan godt lyde paa f. Eks. 4,444. Meningen er jo ikke at fastslaa en Normalrente, men kun, at man skal opstille en Maksimalrente. Fra en Maksimumsgrænse af $4\frac{2}{3}$ à $4\frac{3}{4}$, som mit Forslag i Øjeblikket vilde have medført, er man ved de nævnte Ændringer naaet ned til, at der kun maa gives højst $4\frac{1}{4}$. Det bedes erindret, at der for Øjeblikket er mange Sparekasser, der er oppe paa en Indlaans-

rente af $4\frac{1}{2}$, og visse Banker er, som nævnt, endog oppe paa 5 pCt. Er det da saa virkelig forsvarlig med et Slag at sætte Indlaansrenten ned til $4\frac{1}{4}$ pCt. i alle Tilfælde, hvor man vil bruge den almindelige Form, Sparekassebog eller Bankbog?

Jeg vil saa stærkt, som det overhovedet er mig muligt, betone, at hvis Flertallets Forslag vedtages, vil det vel blive til Gavn for Bankerne og Sparekasserne, idet det simpelthen ved Lov bliver paabudt dem, at de ikke maa give højere Rente end $4\frac{1}{4}$ pCt. paa Bog. Men hvem kommer til at betale Gildet? Det gør udelukkende de smaa Sparere. De store rammes, som nævnt, slet ikke. De kan bruge andre Indlaansformer end Bankbog, saasom Indlaan paa Folio o. s. v., de kan købe Obligationer eller sligt. Det, jeg forfægter, er derfor ikke paa nogen Maade Kapitalisternes Interesser, men netop de smaa Spareres Synspunkt. Og ud fra dette vil jeg bede det høje Ting om at stemme for mit Underændringsforslag under Nr. 4, ikke fordi dette Forslag vil hidføre, hvad jeg anser for Retfærdighed, men fordi det i nogen Maade vil bøde paa den Uretfærdighed overfor de smaa Sparere, der vil blive Resultatet, om Flertallets Forslag Nr. 1 bliver vedtaget uændret.

En og anden vil maaske undre sig over, at jeg saa varmt gør mig til Talsmand for de smaa Spareres Sag i dette Forhold. Jeg ønsker derfor saa stærkt, som jeg overhovedet kan gøre det, at betone, at jeg ikke personlig har nogen som helst Interesse hverken i Banker eller i Sparekasser. Jeg har overhovedet personlig ingen som helst Interesse i det Forslag, der her foreligger, idet jeg ligesom andre nogenlunde velstillede Sparere frit kan bevæge mig uden Hensyn til, hvad der her maatte blive vedtaget paa det foreliggende Omraade. Naar jeg alligevel har skilt mig ud fra Flertallet, er det udelukkende, fordi jeg nærer den Opfattelse, at det er en Ulykke for vort Land, at der spares saa lidt, som der gør, og at vi derfor i højere og højere Grad maa gribe til at skaffe Kapital fra Udlandet til Trods for, at vi med Næringslivets Blomstring i de sidste Aar godt kunde have sparet betydelige Kapitaler sammen, hvis vi ikke havde ofret Pengene paa Biografteatre og anden Luksus. Jeg vilde gerne her være med til at lovgive i samme Aand, som har været raadende ved Lovgivningen om Tyendeparekasser, saaledes at man under en eller anden Form ydede